



Arrest

nr. 231 450 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juli 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (...)

Voorna(a)m(en): O. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Essoukhour Assawda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2, van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene deed een aanvraag op basis van een wettelijke samenwoning met mevrouw G., S. (...), (84. (...)). De registratie van de wettelijke samenwoning werd aanvankelijk geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand. Echter, ze werd geboden door het arrest van de rechtbank van eerste aanleg. Naar aanleiding van deze registratie werd het verblijfsrecht erkend. Echter, het hof van beroep besliste alsnog op 8.12.2016 dat de registratie van de wettelijke samenwoning ongedaan moest worden gemaakt. Zo wordt het volgende in het arrest gesteld 'Voorts en meer concreet is het hof van oordeel dat afdoende is aangetoond dat de intentie van (zowel D. (...) en G. (...) maar) inzonderheid D; (...) bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (...). Het geheel van deze elementen/omstandigheden (samen genomen) doet DE AMBTENAAR terecht besluiten tot een schijn-wettelijke samenwoning. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief is (inz. Aan de zijde van D. (...)), ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning (met bewaarde doch manifest onvolkomen bewezen bijdrage in de lasten van de samenwoning). De overlegde beperkte betalingen/poststortingen, loonbrieven en bankdocumenten kunnen niet voldoen. De wettelijke samenwoning wordt door D. (...) en G. (...) kennelijk enkel aangegrepen tot regularisatie van het illegale verblijf van D. (...). De (wat betreft D. (...)) a.h.w. noodgedwongen samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijk voordeel aan de zijde van D. (...). (...). Enerzijds dient er dus opgemerkt te worden dat er geen enkele wettelijke basis is voor het verblijf als een familielid van een Belg, gezien betrokkene geen familielid van een Belg blijkt te zijn. Dienovereenkomstig werd het verblijfsrecht verkeerdelijk toegestaan. Het betreft hier een manifeste inconsistentie. Betrokkene kan geen houder zijn van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter gezien er geen enkele wettelijke band is met een Belg zoals omschreven in dat wetsartikel.

Verder wat betreft de registratie van de wettelijke samenwoning, werd na grondig onderzoek door het Hof van Beroep ertoe beslist dat het sluiten van de wettelijke samenwoning er enkel was op gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en niet om een duurzame levensgemeenschap te vormen (art. 18 IPR). De erkenning van een dergelijke wettelijke samenwoning zou onverenigbaar zijn met de openbare orde (art. 21 IPR), zie daartoe ook het oorspronkelijke advies van het parket.

Alhoewel dus het document betreffende de verklaring van de wettelijke samenwoning op zich niet vervalst is en de rechtbank van eerste aanleg ertoe besliste dat ze moest geregistreerd worden, moet wel degelijk worden vastgesteld dat de wettelijke samenwoning onder valse voorwendsels blijkt te zijn aangegaan door betrokkene. Betrokkene bekwam daardoor op onrechtmatige wijze het verblijfsrecht. Dat maakt het uiteraard fraude. Uit het administratief dossier blijkt zelfs dat betrokkene en de referentiepersoon, tot op heden voorhouden een koppel te vormen, dit bij herhaalde wooncontroles, terwijl recent onderzoek nog eens heeft opgeleverd dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Het is eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien de registratie van de wettelijke samenwoning overeenkomstig de instructies van het Hof van Beroep, moest ongedaan gemaakt worden.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Dienaangaande werd betrokkene aangeschreven op 7.06.2017 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd naar gevraagd overeenkomstig art. 40ter, §1, 4° en overeenkomstig art. 42 quater, §4. Deze wetsartikelen blijkt achteraf echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene geen EU-burger (zie art. 42), (2) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan geregistreerde wettelijke samenwoning en (3) omdat de grond van de intrekking van het verblijf art. 74/20 is en niet art. 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42ter, §1, 4°, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten. Bovendien werd expliciet opgenomen in de brieven dat betrokkene andere relevante elementen nadien nog kon toevoegen, tot op het moment dat onze diensten uitsluitel hadden geboden over zijn verblijfsrecht en uiterlijk tot aan de ontvangst van de F+-kaart.

Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- Een brief van de advocaat waarbij de advocaat nog steeds het niet registreren van de wettelijke samenwoning betwist, ook al is dat dan in Hoger beroep een definitief vonnis geworden. De advocaat van betrokkene stelt daarbij expliciet dat het vermeende koppel een nieuwe registratie van de wettelijke samenwoning zou aanvragen, wat tot op heden overeenkomstig de beschikbare gegevens in het dossier, niet met succes is afgerond.
- Een huurovereenkomst op namen van de beide vermeende partners, als bewijs van effectief samenwonen van betrokkenen
- De arbeidsovereenkomst van mijnheer, alsook zijn loonfiches als bewijs dat betrokkene, zoals nog in het vonnis van het Hof van beroep is opgenomen, niet ten laste valt van zijn partner of haar familie en wel degelijk een inbreng heeft in het gezinsbudget
- Een rekeninguittreksel van een gemeenschappelijke rekening als bewijs dat betrokkenes inkomen op een gemeenschappelijke rekening wordt overgemaakt
- Een attest van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene zich tot op heden niet heeft moeten wenden tot het ocmw
- Een boete, op naam van betrokkene, gericht aan betrokkene op het gemeenschappelijk adres.
- Een aantal foto's (moeilijk zichtbaar), zonder enige duiding of data.

Vooreerst wat betreft de gehechtheid van de gezinsband. Betrokkene (of toch minstens zijn advocaat) blijkt het arrest van het Hof van beroep te betwisten. De advocaat stelt dat alhoewel de wettelijke samenwoning niet werd erkend, het koppel nog steeds samenwonend is, zij een gemeenschappelijke rekening hebben, zij een gemeenschappelijke huurovereenkomst hebben en dit er dus van getuigt dat zij desondanks alles wel degelijk een affectieve relatie hebben. Echter, dit zijn argumenten die werden aangehaald en waarvan de bewijsstukken reeds voor het overgrote deel werden neergelegd bij het Hof van Beroep. Zoals hierboven aangehaald veegt het Hof deze elementen allemaal van tafel. De noodgedwongen samenwoning, de gemeenschappelijke rekening, de foto's, enz kaderen volgens het Hof van Beroep, binnen de doelbewuste strategie van betrokkene om de autoriteiten te misleiden om het verblijfsrecht te bekomen/verder te zetten. De advocaat stelt daarop ook dat ze een nieuwe erkenning zouden vragen van de wettelijke samenwoning. Uit een navolgend PV dd. 19.07.2018, dat ons gedeeltelijk werd overgemaakt door het parket, blijkt dat G., S. (...) geen enkele medewerking verleent om de relatie met betrokkene te kunnen onderzoeken. Derhalve is het redelijk te stellen dat er geen beschermd gezinsleven is, gezien de wettelijke samenwoning niet getuigt van een oprechte duurzame relatie. Verder wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene, dat bedraagt alvast nog geen 5 jaar legaal verblijf, vandaar dat wij het niet als inhumain beschouwen om er heden nog een einde aan te stellen. Tenslotte wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst, is ons niets ongunstigs bekend. Het is ons wel bekend dat heel wat gezinsleden van betrokkene in België leven en dat zij allen vaak met gelijkaardige 'modus operandi' naar Europa zijn gekomen, om er nadien via huwelijk of wettelijke samenwoning aan een verblijfsvergunning te geraken en nooit meer weg te gaan, echter dat hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat betrokkene geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst en/of nog familie heeft in het land van herkomst. Gezien zijn leeftijd en het feit dat hij in verhouding tot zijn leeftijd, betrekkelijk kort in België verblijft, mag aangenomen worden dat hij nog voldoende vertrouwd is met de taal of talen die in het land waarvan hij de nationaliteit draagt gesproken worden, alsook met de gebruiken aldaar, waardoor hij op korte tijd terug aansluiting zou kunnen vinden in eigen land, zowel op familiaal, cultureel als sociaal vlak. Betrokkene heeft kennelijk ook professionele kwaliteiten, gezien hij intussen is tewerkgesteld in België. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij ook op economisch vlak terug zijn weg zal vinden elders. De ervaring en talenkennis die hij ongetwijfeld heeft verworven in België, alsook de contacten die hij in

België heeft gelegd, zullen hem ongetwijfeld van pas komen bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gezien betrokkene verblijf moet worden ingetrokken omwille van de frauduleuze manier waarop hij het verblijfsrecht heeft bekomen, wordt zijn economische integratie niet van doorslaggevend belang beschouwd om het verblijf verder te kunnen zetten. Zonder het frauduleus aangaan van de wettelijke samenwoning, zou betrokkene immers nooit de kans hebben gekregen zich in België te vestigen aan de slag te gaan zonder in het bezit te zijn van een arbeidsvergunning. Alles wat betrokkene heeft kunnen opbouwen in België heeft hij kunnen opbouwen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten kan aan ontfangen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“ENIG MIDDEL

- Schending van artikel 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet ;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315 e.v.)

* * *

Verzoeker betwist formeel dat hij onder valse voorwendselen diens verblijfsrecht bekam. De Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge oordeelde per vonnis van 4 februari 2015 dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en diens partner onverwijld diende geregistreerd te worden, hetgeen door Stad BRUGGE werd uitgevoerd op 18 februari 2015. Op grond van deze geregistreerde wettelijke samenwoning werd een verblijfsrecht als wettelijk samenwonend partner van een Belg bekomen.

Dat vervolgens het Hof van Beroep alsnog in december 2016 oordeelde dat deze wettelijke samenwoning terug ongedaan diende te worden gemaakt doet evident niets af aan de geregistreerde wettelijke samenwoning op moment van de aanvraag en het verkrijgen van de verblijfsmachtiging.

Aldus is wel degelijk artikel 42ter en 42quater Vw. in deze van toepassing (en niet artikel 74/20, §2 Vw. zoals actueel plots voor het eerst voorgehouden in de bestreden beslissing) op de eventuele intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, zoals ten andere ook uitdrukkelijk werd bevestigd door de Dienst Vreemdelingenzaken per schrijven aan Stad Brugge dd. 23 februari 2017 (stuk 4a).

“ Aan de burgemeester van 8000 BRUGGE ,
Socio - economisch onderzoek in het kader van artikel 42ter van de wet van 15.12.1980 ”

Zulks werd bovendien ook expliciet door de Dienst Vreemdelingenzaken toegezegd aan verzoeker zelf per schrijven van 23 februari 2017, zoals aan hem betekend op 7 juni 2017 (stuk 4). Aldus werd door de Dienst Vreemdelingenzaken – nadat deze kennis nam van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 4 december 2016 – vervolgens aan verzoeker ter kennis gesteld (stuk 4b):

“ Aan D. O.,

Geachte mijnheer/mevrouw,

In het kader van dit onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter , §1 alinea 4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.

Voor zover er na dien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

Hoogachtend,
Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ”

Op de keerzijde van dit schrijven staat bovendien gans artikel 42quater, §4 Vw. geciteerd met vervolgens de mededeling door verweerder aan verzoeker (stuk 4b):

“Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier. ”

Dit socio-economisch onderzoek resulteerde in de conclusie dat er géén noodzaak was aan intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, alwaar deze intussen nog steeds met diens partner samen leefde en een gemeenschappelijk huishouden voerde/voert, terwijl hij vast tewerkgesteld was/is in het Rijk.

Enerzijds werd door verzoeker immers per schrijven van zijn raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 juli 2017 (stuk 6) uitvoerig zijn socio-economische situatie geduid aan de DVZ (stuk 6);

Anderzijds werd op vraag van de DVZ een onaangekondigde controle door de lokale politie gevraagd, hetgeen resulteerde in een zeer duidelijk verslag van inspecteur A. VANSTAEN dd. 16 januari 2018 waarin deze bevestigde: “het koppel leeft effectief samen !” (stuk 7).

Aldus werd navolgend aan het individueel socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter Vw. zoals door de DVZ gevorderd op 23.02.2017 géén beslissing tot intrekking genomen.

Pas nadat inspecteur Inna LEGOCHINA van de recherche te BRUGGE – dewelke zich het dossier van verzoeker blijkbaar persoonlijk aantrekt (zie infra) – in april 2019 een schrijven richt aan de DVZ en het Parket (stuk 8a) dat zij niet kan begrijpen in het licht van het arrest van het HvB Gent van 8 december 2016 dat verzoeker toch nog steeds verblijfsgerechtigd is, komt het alsnog tot een intrekking (zijnde de in casu bestreden akte).

Volkomen ten onrechte wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken plotsklaps – zonder enige ernstige aanleiding (zie infra) – en zonder horen of recht op wederwoord van verzoeker – de rechtsgrond gewijzigd van artikel 42ter Vw. naar artikel 74/20, §2 Vw. Zulks is niet correct en strijdig met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Volkomen ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden als zou “een recent onderzoek nog eens heeft opgeleverd dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden” (stuk 1a).

Dergelijk “recent onderzoek” naar verzoeker en diens partner is er evenwel helemaal niet geweest in realiteit !

Het enige en meest recente individuele onderzoek naar verzoeker en diens partner zelf, betreft de onaangekondigde woonstcontrole van 16 januari 2018 waarbij de conclusie van de wijkagente zeer duidelijk is (stuk 7):

“Het koppel leeft effectief samen !”

Dit verslag verduidelijkt bovendien uitdrukkelijk onder punt E (stuk 7):

“dit verslag wordt opgesteld met het oog op het controleren van de effectieve samenwoning of gezamenlijke vestiging van de betrokkenen in het kader van de gezinshereniging, van de samenwoning in het kader van een duurzame relatie, van een beroep tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken of een aanvraag van een machtiging tot verblijf.”

Dit verslag komt met andere woorden neer op de bevestiging van hetgeen evenzoveel reeds in de correspondentie van de raadsman van verzoeker en diens partner aan de Dienst Vreemdelingenzaken per email en faxzending werd overgemaakt op 6 juli 2017 (stuk 6a en 6b), namelijk dat verzoeker en diens Belgische partner S. G. wel degelijk een duurzaam stabiel koppel uitmaken, zulks in weerwil van het standpunt van het Hof van Beroep Gent in december 2016 (daarin oordelend inzake een aanvraag wettelijke samenwoning van maart 2014).

Hierbij dient benadrukt dat de beoordeling van het Hof van Beroep Gent aldus een momentopname blijft, terwijl de feitelijke toedracht op heden – waarbij verzoeker en diens partner S. G. alreeds 7 jaar lang een koppel zijn – deze momentopname/ beoordeling door het Hof de facto ontkracht.

De relativiteit van de beoordeling inzake schijnhuwelijk mag ten andere blijken uit de casuïstiek ter zake:

Zo werd onder meer de relativiteit van een vroegere kwalificatie als schijnhuwelijk verduidelijkt per arrest van 18 mei 2015 van het Hof van Beroep Gent, waarbij een huwelijk dat initieel als ‘schijnhuwelijk’ werd gekwalificeerd, uiteindelijk in een latere (her)beoordeling alsnog als wettig huwelijk werd beschouwd (stuk 9).

Dit arrest had betrekking op de situatie van mevrouw I.G. en de heer E.A.. Zij leerden elkaar kennen eind januari 2011 en wensten in 2012 een huwelijksaangifte te doen, maar de ambtenaar van de

Burgerlijke stand weigerde deze aangifte te registreren. De heer E.A. werd gerepatrieerd naar NIGERIA, waarna haar partner I.G. deze eind juli 2012 achterna reisde en zij op 4 augustus 2012 te NIGERIA in het huwelijk traden. Betrokkenen deden vervolgens een aanvraag tot gezinshereniging op basis van hun voltrokken Nigeriaans huwelijk. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd, daar het OM en de DVZ stelden dat het om een schijnhuwelijk ging. Deze kwalificatie als schijnhuwelijk werd na hoger beroep bevestigd zowel in de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, alsook in hoger beroep te Gent. Aldus was er op dat moment een juridisch definitief oordeel van rechtbank en hof dat het om een schijnhuwelijk ging. Aangezien betrokkenen desondanks hun liefde voor elkaar wilden laten officialiseren, dienden zij in 2015 een nieuwe aangifte van voorgenomen huwelijk in. Opnieuw werd voor betrokkenen het sluiten van een huwelijk geweigerd, onder verwijzing door het OM naar de eerdere weigering/stempel schijnhuwelijk zoals aan de relatie werd gegeven. Betrokkenen gingen in beroep bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Ditmaal werd echter geoordeeld, dat het toch niet om een schijnhuwelijk ging tussen partijen, hetgeen – na hoger beroep van het Openbaar Ministerie – tevens werd bevestigd door het Hof van Beroep Gent per arrest van 18 mei 2015, zulks in het licht van de nieuwe gegeven omstandigheden (stuk 9).

Aldus stelde zowel de Rechtbank van BRUGGE als het Hof van Beroep te GENT a posteriori toch vast dat, ondanks dat vooreerst het tegengestelde werd vastgelegd, betrokkenen wel degelijk de intentie hadden/hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, in het licht van de huidige omstandigheden en de actuele situatie.

Het Hof oordeelde concreet:

“De omstandigheid dat het eertijds in Nigeria afgesloten huwelijk van de geïntimeerden door voornoemd arrest van 14 juli 2014 definitief niet erkend werd in België betekent ook geenszins dat een toekomstig huwelijk in België voor hen onmogelijk zou zijn, zelfs al tonen de geïntimeerden thans aan alle grond - en vormvoorwaarden – zowel naar Belgisch als naar Nigeriaans recht - om te huwen.

Gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van 14 juli 2014, vermag het hof thans alleszins te onderzoeken of de geïntimeerden – ter weerlegging van een toch alleszins niet onredelijk vermoeden van de intentie om een schijnhuwelijk in België te willen afsluiten – sinds het uitspreken van voornoemd arrest al dan niet vooralsnog een concrete invulling hebben gegeven aan de beoogde duurzame levensgemeenschap, zodat het aannemelijk wordt dat zij toch een gemeenschap levensvisie hebben overeengekomen.”

(Hof van Beroep Gent (11quater k) 18 mei 2017, 2016/FA/641 – stuk 9)

In dit opzicht kan er tevens verwezen worden naar een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 22 oktober 2015, in een evenzoveel analoog dossier (stuk 10).

Dit arrest betrof een Belg en een Afghaanse die in augustus 2008 in Afghanistan in het huwelijk traden. Op basis hiervan werd door betrokkenen in februari 2009 een visum gezinshereniging aangevraagd, doch dit werd geweigerd daar men concludeerde uit onderzoek door de politie en het parket dat het om een schijnhuwelijk ging. Dientengevolge weigerde ook de Ambtenaar Burgerlijke Stand te BRUGGE het huwelijk van partijen te erkennen en over te schrijven in de register van de burgerlijke stand.

Hiertegen werd vruchteloos beroep aangetekend. De juridische beoordeling als schijnhuwelijk bleef, met bevestiging door Rechtbank en Hof. Echter, op grond van nieuwe en aanvullende documenten werd het dossier uiteindelijk in 2015 alsnog anders herbeoordeeld door het Hof van Beroep te Gent. Ditmaal werd geoordeeld dat, in het licht van de nieuwe elementen, het in 2008 afgesloten huwelijk toch niet als schijnhuwelijk gezien kan worden en uiteindelijk toch door alle overheden in BELGIË dient te worden erkend (stuk 10).

Het Hof stelde concreet:

“In het licht van deze door de verzoekers aangevoerde nieuwe elementen in hun onderlinge samenhang kan dan ook niet meer ernstig worden voorgehouden dat de verzoekers kennelijk op datum van hun huwelijkssluiting niet de intentie hadden om een duurzame leefgemeenschap te vormen, maar dat integendeel het huwelijk minstens in hoofde van één van de verzoekers werd afgesloten louter om aan de tweede verzoekster verblijfsrechtelijke voordelen te verschaffen welke zijn voorbehouden aan het statuut van de gehuwde persoon.”

(Hof van Beroep Gent (11quater k) 22 oktober 2015, 2014/EV/66 - stuk 10)

Ten slotte kan ook naar een meest recente casus middels vonnis van de Correctionele rechtbank te Brugge van 8 februari 2019 worden verwezen (stuk 11).

Dit betrof een koppel bestaande uit de Belg F.J. en Marokkaanse F.A. dewelke vooreerst op 5 augustus 2016 een wettelijke samenwoning wensten af te sluiten, hetwelk door Stad BRUGGE werd geweigerd als 'schijnwettelijke samenwoning'. Deze beoordeling werd bevestigd door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling BRUGGE per vonnis van 29 maart 2017, waarna ook het Hof van Beroep Gent deze beoordeling als zijnde een schijnwettelijke samenwoning bevestigde per arrest van 11 januari 2018.

Niettegenstaande dit oordeel van het Hof van Beroep Gent werd op 6 maart 2018 alsnog een nieuwe aanvraag tot wettelijke samenwoning door de Stad Brugge wél geregistreerd, alwaar de ambtenaar burgerlijke stand daarbij van oordeel was dat er niet langer indicaties waren die wezen op een schijnwettelijke samenwoning.

Zulks schoot in het verkeerde keelgat van dezelfde substituut procureur des konings als dewelke in onderhavige casus de DVZ aanschreef met verzoek tot beëindiging van het verblijf van verzoeker, waarbij deze procureur, overging tot dagvaarding in nietigverklaring van deze wettelijke samenwoning en veroordeling van de heer F.J. en mevrouw F.A. wegens inbreuk op art. 66 Sw en art. 79ter Vw.

De correctionele rechtbank oordeelde evenwel per vonnis van 8 februari 2019 zeer duidelijk (stuk 11):

"Het aanvullend politieel onderzoek is niet van die aard om een duidelijk zicht te krijgen over de situatie en de intenties van beklaagden, na de eerste weigeringsbeslissing tot wettelijke samenwoning van 12 december 2016.

Rekening houdend met het onderzoek ter terechtzitting (...) kan thans niet meer ondubbelzinnig en met voldoende zekerheid worden besloten dat beklaagden ten tijde van de aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning op 5 augustus 2016 en/of daarna, geen duurzame levensgemeenschap op het oog hadden/hebben, doch uitsluitend aan tweede beklaagde door hun wettelijke samenwoning het verblijfsrechtelijk voordeel willen verschaffen dat het statuut van wettelijke samenwoning meebrengt.

De effectieve samenwoning sedert 2016 vertoont een continuïteit en is de facto een uiting van het bestaan van de wil tot het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

(...)

Naar het oordeel van de rechtbank bevat de strafinformatie hoe dan ook onvoldoende belastende elementen, die gezamenlijk voldoende gelijklopende en zwaarwichtige vermoedens opleveren om de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging ten genoegen van recht bewezen te verklaren in hoofde van beklaagden en redelijke twijfel ter zake uit te sluiten, zodat zich de vrijspraak opdringt en de vordering strekkende tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning als ongegrond dient te worden afgewezen."

Hiermee mag de feitelijke en juridische relativiteit van de beoordeling per arrest van het Hof van Beroep Gent van 8 december 2016 afdoende gekaderd zijn.

Dit negatief arrest van het Hof van Beroep Gent dd. 8 december 2016 was verweerder afdoende gekend op het moment van haar schrijven aan de Burgemeester te Brugge en aan verzoeker zelve wanneer zij in toepassing van artikel 42ter Vw. een socio-economisch onderzoek uitvoerde " in het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter , §1 alinea 4 van de wet van 15. 12. 1980 " (stuk 4)

Verweerder schendt manifest het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, doch evenzoveel het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wanneer zij vervolgens na 2,5 jaar stilzwijgen (met aldus – impliciete – beslissing tot behoud verblijfsrecht verzoeker) na dit socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter Vw. plotsklaps vanuit het niets de intrekking van het verblijfsrecht beveelt in toepassing van artikel 74/20, §2 Vw.

Immers, actueel vormen verzoeker en diens Belgische partner nog steeds een duurzaam stabiel feitelijk samenwonend koppel, waarbij hun effectieve samenwoning intussen een continuïteit van 7 jaar betreft ... hetgeen aldus op zich reeds een afdoende duidelijke uiting van bestaan van de wil tot het tot stand brengen (en onderhouden) van een duurzame levensgemeenschap is. Uiteraard gaat elke relatie met enige ups, en downs, doch dit neemt niet weg dat een relatie van 7 jaar bezwaarlijk 'niet stabiel' of gefungeerd kan worden genoemd.

Het enige negatief weerhouden element van recentere datum (navolgend aan het socioeconomisch onderzoek van 2017-2018 dat aldus gunstig werd beoordeeld in hoofde van verzoeker) betreft een schrijven van het Parket Brugge dd. 24 juni 2019 waarbij wordt geopperd dat er actueel nog steeds "aanwijzingen van schijnrelatie" zouden zijn in hoofde van verzoeker en diens Belgische partner (stuk 8b).

Dit blijkt aldus het enige weerhouden negatieve element dat deze plotse – onrechtmatige – ommezwaai in hoofde van verweerder, zulks 2,5 jaar na het socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter Vw. onderbouwt.

Evenwel mag blijken dat dit "nieuwe negatieve element" volkomen kaduuk is en de bestreden beslissing hoegenaamd niet ernstig kan ondersteunen.

Nazicht van het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken toont vooreerst aan dat het parket hiertoe géén individueel/actueel onderzoek naar verzoeker en diens partner heeft gevoerd, doch dat louter één enkele bladzijde uit een samenvattend proces-verbaal inzake onderzoek naar verzoekers zus (D. N.) werd gevoegd, waarbij deze inspecteur LEGOCHINA de familie D. onder vuur neemt. In deze passage stelt deze verbaliserende agente (dewelke op 02.04.2019 ook reeds een schrijven richtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken – stuk 8a):

"niettegenstaande slaagde D. O. op onverklaarbare reden er in om een F kaart te bekomen op basis van gezinshereniging met een Belg echtgenoot/partner.

(...)

Of de relatie tussen D. O. en zijn Belgische vriendin G. S. het laatste jaar geen enkele keer gezien. M. M. heeft G. S. zelfs nooit ontmoet. D. O. komt regelmatig, minstens één keer per maand, op bezoek bij M. Het komt op zijn minst verdacht voor dat D. O. altijd alleen op bezoek komt."

Bovenstaande citaat uit een PV, dat voor het overige over de relatie tussen D. N. en de heer M. M. gaat, is het enige waarop aldus onderhavige bestreden beslissing tot intrekking van verblijfsrecht gebaseerd is !?!

Dit zou aldus het "recent onderzoek" moeten uitmaken waarop verweerder zich steunt om ernstig en zorgvuldig te oordelen dat een intrekking van het verblijfsrecht zich alsnog opdringt, hoewel eerder (ernstig) individueel onderzoek aantoonde dat het koppel D. – G. wel degelijk een duurzaam stabiel samenwonend koppel uitmaakt en verzoeker bijgevolg na individueel socio-economisch onderzoek diens F-kaart mocht behouden gedurende 2,5 jaar navolgend aan dit onderzoek van de DVZ.

Dit is niet redelijk, noch zorgvuldig te noemen.

Bovendien is de inhoud van dit fragment uit een PV niet eens correct, alwaar dit wordt tegengesproken door het verslag van wijkagent inspecteur Annemie VANSTAEN per verslag van 16 januari 2018 (stuk 7). Hieruit blijkt immers niet alleen dat verzoeker en diens Belgische partner S. G. wel degelijk als duurzaam stabiel koppel feitelijk samenleven, doch evenzoveel dat zij beiden hun volle medewerking verlenen en bij deze onaangekondigde controle hun toestemming geven aan de inspecteur van de politie om het huis te betreden om een controle uit te voeren (stuk 7).

De stelling van inspecteur LEGOCHINA, dewelke het dossier van verzoeker en diens familie blijkbaar als een soort persoonlijke queeste op zich heeft genomen, is dan ook niet objectief, noch correct in haar bewering dat "G. geen medewerking verleent".

Niet alleen is de uitermate selectief voorgelegde enkelvoudige bladzijde uit een PV van 19 juli 2018 niet correct – zoals hierboven aangetoond – zij is evenzoveel verstoken van enige context. Louter doordat de raadsman van verzoeker evenzoveel de raadsman is van zus D. N., kon verzoeker toegang krijgen

tot deze correcte context (dewelke het Parket aldus verzweeg aan de DVZ, zodat de DVZ onmogelijk met correcte feiten tot haar beslissing kon komen).

De selectief voorgehouden passage uit dit PV van 19 juli 2018 suggereert dat er geen oprecht koppel D. O. – G. S. zou bestaan. Hoewel er geen individueel onderzoek door de politie werd gedaan naar verzoeker en diens partner, werd er in de verhoren van D. N. (zus verzoeker) en de heer M. M. (vriend van zus verzoeker) louter terloops over verzoeker en diens partner gesproken.

*- Zo stelt de heer M. M. (vriend van D. N. – zus van verzoeker) in diens verhoor (stuk 12a):
“Je jongste is O., hij woont in Brugge, Torhoutse Steenweg denk ik. Hij woont er met zijn vriendin, een Vlaamse. Ik heb haar nooit gezien, Hij werkt in Zeebrugge, in de haven, hij heeft geen kinderen.”*

*- Zo stelt zus D. N. in haar verhoor wanneer zij plots omtrent verzoeker enkele vragen wordt gesteld (stuk 12b):
“Is hij na verloop van zijn toeristenvisum teruggekeerd naar Marokko?*

Neen, hij is hier een meisje tegengekomen en om die reden is hij hier gebleven.

(...)

Hij is samen met een Belgische vrouw, tot op heden. Zij wonen nog steeds samen, in één huis. Zij heet S., haar familienaam ken ik niet van buiten. Ik heb haar niet meer gezien sinds een jaar. ”

Op louter bovenstaande twee passages uit een verhoor van respectievelijk de heer M. M. en mevrouw D. N. kan bezwaarlijk ernstig worden weerhouden – volkomen in strijd met de inhoud van het individueel socio-economisch onderzoek dat tot behoud van de Fkaart leidde – dat “recent onderzoek nog eens heeft opgeleverd dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden ” (stuk 1).

Dergelijke boude veronderstelling is evident minstens uitermate onzorgvuldig te noemen.

Nadat verzoeker een individueel socio-economisch onderzoek onderging, waarna hij 2,5 jaar diens F-kaart mocht behouden en aldus (minstens impliciet) werd besloten door de DVZ tot behoud van dit verblijfsrecht in hoofde van verzoeker, wordt nu plots geponeerd dat verzoeker géén duurzame relatie met diens partner S. G. zou onderhouden en niet met haar zou samenleven, zulks wars van de realiteit en wars van het individueel onderzoek, doch louter gestoeld op de onjuiste samenvatting, volkomen uit de context gerukt, door inspecteur LEGOCHINA dewelke met haar onjuiste informatie Parket en DVZ verontrust.

Zulks kan niet worden aanvaard in een democratische samenleving waarin rechtvaardigheid en zorgvuldigheid dient te primeren bij overheidsdiensten.

Daar komt bovendien bij dat de houding van inspecteur LEGOCHINA (en bijgevolg van het Parket Brugge alsook van de Dienst Vreemdelingenzaken) uitermate cynisch is:

De verklaringen van het koppel D. N. en M. M. omtrent het gegeven dat zij zelf een liefdevol koppel zijn die een duurzame levensgemeenschap wensen wordt blijkbaar “niet geloofwaardig” geacht en gaf daarom aanleiding tot een negatief advies van politie en parket en bijgevolg weigeringsbeslissing van Stad BRUGGE (en intussen zelfs een terugleiding van mevrouw D. N. naar haar land van origine door de DVZ);

Doch blijkbaar meent deze politie en parket dat de verklaringen van het koppel D. N. en M. M. “wél geloofwaardig” dienen worden geacht in zoverre hieruit een negatief gegeven jegens het koppel D. O. en G. S. zou kunnen worden gedistilleerd...?!?

Ook de politie en het parket moet een beetje redelijk blijven...

Ofwel gelooft met het koppel D. N. – M. M. niet in de oprechtheid van hun verklaringen en weigert men als koppel met intentie tot duurzame levensgemeenschap te aanzien (wat aldus het geval is in casu en tot een weigering van hun huwelijksaangifte heeft geleid), doch dan kan men zich evenmin baseren op welkdanige verklaring van dit koppel als enige grondslag tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker;

Ofwel gelooft men wel in de oprechtheid van de verklaringen van het koppel D. N. – M. M. en meent men hieruit een negatief gegeven inzake het koppel D. O. – G. S. te kunnen afleiden (quod non), doch dan dient men uiteraard het oprechte koppel D.-M. te laten huwen wegens hun vaststaande verklaringen inzake oprechte intentie tot het onderhouden van een duurzame levensgemeenschap.

Aldus staat onmiskenbaar vast dat er sinds het voorbije socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter Vw. van 2017-2018 géén enkel navolgend ernstig individueel onderzoek is verricht naar verzoeker en diens Belgische partner, terwijl hetgeen verzoeker wenst voor te houden als “recent onderzoek” uiteindelijk een volkomen foutieve “wensvoorstelling” van een betrokken politie-inspecteur is, in strijd met de realiteit en volkomen uit elke context gerukt alsook geïnterpreteerd naar eigen goeddunken ... waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zulks als vermeend correcte objectieve informatie weerhoudt als ENIGE reden tot intrekking van het verblijfsrecht.

Zulks is niet correct, zodat een verbreking zich opdringt. Immers kan de motivering de bestreden beslissing niet correct ondersteunen.

Indien verweerder – net zoals eerder in 2017 – andermaal een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42ter Vw. had bevolen, zou verweerder hebben vastgesteld dat het koppel D. O. – G. S. nog steeds een duurzame levensgemeenschap onderhoudt, terwijl zij bovendien ook samen instaan in alle kosten van hun levensonderhoud, via hun gemeenschappelijke rekening KBC BE15 7360 1680 6730 waarop hun lonen toekomen en waarmee hun huur en kosten van levensonderhoud worden betaald, terwijl verzoeker voor onbepaalde duur is tewerkgesteld en het koppel ook normale sociale contacten onderhoudt (aldus identiek qua conclusie als 2,5 jaar eerder inzake het socio-economisch onderzoek).

** * **

Bijgevolg is de overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld en waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (schending van de materiële motiveringsplicht).

Evenzoveel mag blijken dat de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeld is op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Dit is ontegensprekelijk niet het geval geweest in casu.

Tenslotte schendt verweerder artikel 42ter Vw. en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel door na een correct individueel socio-economisch onderzoek zoals gelast op 23 februari 2017 vervolgens (minstens impliciet) een gunstige conclusie te nemen t.a.v. verzoeker mits behoud gedurende 2,5 jaar van diens verblijfsrecht om vervolgens plotsklaps, zonder verzoeker daar ook maar in te horen of diens wederwoord te vragen omtrent de gepretendeerde “nieuwe gegevens” volkomen in strijd met eerdere beoordeling van verzoeker in toepassing van artikel 74/20, §2 Vw. diens verblijfsrecht in te trekken.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst houdt verzoekende partij voor dat hij geen valse of misleidende informatie heeft gebruikt, om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker wijst erop dat de rechtbank van eerste aanleg te Brugge aanvankelijk had geoordeeld dat de relatie diende te worden geregistreerd. Verzoeker benadrukt dat de verklaring wettelijke samenwoning geregistreerd was op het ogenblik van het indienen van de vestigingsaanvraag, en stelt dat een later arrest van het hof van beroep te Gent hieraan geen afbreuk doet.

Verweerder verduidelijkt, onder verwijzing naar het feitenrelaas in het arrest dd. 08.12.2016, dat verzoeker en mevr. G. op 14.03.2014 een verklaring wettelijke samenwoning aflegden ten aanzien van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge, waarvan een ontvangstbewijs wordt afgeleverd.

Op 05.06.2014 wordt de registratie van deze verklaring geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge.

Tegen die weigeringsbeslissing wordt door verzoeker en mevr. G. beroep ingesteld bij de burgerlijke rechter.

Bij vonnis dd. 04.02.2015 stelt de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, ambtshalve en zonder partijen dienomtrent voorafgaandelijk te horen, dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand laattijdig zou zijn. De registratie van de verklaring wettelijke samenwoning wordt bevolen.

Op 18.02.2015 gaat de ambtenaar van de burgerlijke stand over tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Daags nadien, op 19.02.2015, dient verzoekende partij een vestigingsaanvraag in, in functie van mevr. G.

Op 21.05.2015 stelt de ambtenaar van de burgerlijke stand hoger beroep in tegen het vonnis dd. 04.02.2015.

Bij arrest van 08.12.2016 oordeelt het hof van beroep van Gent dat een registratie van een wettelijke samenwoning geen berusting inhoudt in het eerder vonnis, en niet verhindert dat de beroepsrechter kennis neemt van het ingestelde hoger beroep. Het hof oordeelt voorts dat uit de voorliggende elementen blijkt dat er sprake is van een schijnrelatie, waarbij die relatie kennelijk enkel wordt aangegrepen tot regularisatie van het illegale verblijf van verzoeker.

In uitvoering van dit arrest gaat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 09.02.2017 over tot schrapping van de wettelijke samenwoning uit het bevolkingsregister.

De kritiek van verzoekende partij als dat de verklaring wettelijke samenwoning geregistreerd was, op het ogenblik van indiening van de vestigingsaanvraag doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de Minister dat het hof van beroep van Gent uiteindelijk besliste dat deze zelfde verklaring wettelijke samenwoning dd. 14.03.2014 als frauduleus dient te worden aanzien, en uitsluitend kadert binnen de wens van verzoekende partij om een verblijfsrecht te bemachtigen.

In die omstandigheden vermocht de gemachtigde van de Minister toepassing te maken van art. 74/20 Vreemdelingenwet.

Er kan immers niet ernstig worden betwist dat het afleggen van een frauduleuze verklaring ten aanzien van de ambtenaar van de burgerlijke stand, om vervolgens die verklaring voor te leggen in het kader van een verblijfsaanvraag, dient te worden beschouwd als "[het gebruik van] valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten [...], of [het plegen van] fraude heeft [...], of [het gebruik van] andere onwettige middelen [...], die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

De verwijzing naar art. 42ter en art. 42quater Vreemdelingenwet is dan ook niet relevant.

Verzoekende partij beroept zich nog op eerdere communicatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, en stelt dat daardoor het gerechtvaardigd vertrouwen was gewekt dat niet zou worden overgegaan tot intrekking van het verblijfsrecht. Volgens verzoekende partij mocht 'de rechtsgrond niet gewijzigd worden', nadat eerder in correspondentie verwezen werd naar andere wetsartikelen dan art. 74/20 Vreemdelingenwet.

De redenering van verzoekende partij, als zou de vermelding van een welbepaald wetsartikel de latere toepassing van een ander wetsartikel uitsluitend, kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Minister niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Verzoekende partij toont ten andere niet aan dat er sprake zou zijn van rechtmatige verwachtingen in zijn hoofde (RVS 28januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekende partij kan nu eenmaal niet rechtmatig hebben verwacht dat zijn verblijfsrecht, verkregen op basis van een als frauduleus aangemerkte verklaring, zou behouden blijven.

Terwijl verzoekende partij al evenmin enige verwachtingen kon putten uit de door hem aangehaalde correspondentie, nu daaruit enkel blijkt dat een onderzoek lopende is, maar niet dat dit onderzoek werd beëindigd, noch dat een beslissing in deze of gene zin kon worden verwacht.

Verzoekende partij houdt nog voor dat het arrest van 08.12.2016 van het hof van beroep van Gent 'feitelijk en juridisch' relatief zijn, waarbij verzoekende partij verwijst naar andere rechtspraak, die ruimte zou laten voor herbeoordelingen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een verkeerde, minstens onvolledige analyse geeft van deze vonnissen en arresten.

Uit deze rechtspraak blijkt immers dat een nieuw onderzoek mogelijk is, in het kader van een nieuwe aanvraag tot huwelijksvoltrekking, dan wel een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning.

Het gezag van gewijsde van een rechterlijke beslissing in het kader van schijnrelaties strekt zich immers enkel uit tot de in die rechterlijke beslissing beoordeelde aanvraag, en de daarin beoordeelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (zie o.m. Rb. Gent, 17 december 2015, 15/56/A).

Of anders gezegd: het arrest van het hof van beroep van Gent is definitief (en geenszins 'relatief') voor wat betreft de verklaring wettelijke samenwoning dd. 14.03.2014. Er werd door het hof van beroep van Gent definitief vastgesteld dat deze verklaring om schijnredenen werd afgelegd. Deze beoordeling kan niet worden 'gerelativeerd', terwijl deze definitieve beoordeling leidt tot de onlosmakelijke vaststelling dat verzoekende partij zich, bij het indienen van de vestigingsaanvraag, heeft gebaseerd op een verklaring wettelijke samenwoning die frauduleus was.

Dit arrest dd. 08.12.2016 verhinderde evenwel niet (zoals blijkt uit de rechtspraak die verzoekende partij aanhaalt) dat verzoekende partij en mevr. G. een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning zouden afleggen, daar waar deze nieuwe verklaring door de ambtenaar van de burgerlijke stand (en desgevallend de burgerlijke rechtbanken) opnieuw op haar merites zou moeten worden onderzocht.

Aanvankelijk werd dat ook aangekondigd door (de advocaat van) verzoekende partij: er werd voorgehouden dat een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning zou worden afgelegd.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat de rechtspraak waarnaar verzoekende partij verwijst, ook geen toepassing vindt.

Verweerder betwist evenwel niet dat de gemachtigde van de Minister ertoe gehouden was de hechtheid van de gezinsband te onderzoeken, conform art. 74/20 Vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de Minister ook rekening kon houden met andere, nieuwe elementen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit terdege is gebeurd: de gemachtigde van de Minister wees op de door verzoekende partij voorgelegde stukken en zijn volgehouden bewering dat er sprake is van een relatie, en de gemachtigde van de Minister geeft omstandig aan waarom dit standpunt niet wordt bijgetreden. Daarbij wordt verwezen naar de beoordeling door het hof van beroep van Gent, maar wordt ook gewezen op het feit dat verzoekende partij en mevr. G. geen nieuwe aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend, en dat mevr. G. medewerking weigert in het kader van een onderzoek door het Openbaar Ministerie.

Verzoekende partij spreekt die beoordeling tegen, en verwijst naar positieve woonstcontroles, die zich in het administratief dossier bevinden. De bevindingen door het Openbaar Ministerie / de lokale politie worden in twijfel getrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling echter niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Terwijl het in casu niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat er geen sprake is van een werkelijk beleefde gezinsrelatie, daarbij wijzend op:

- De beoordeling gemaakt door het hof van beroep van Gent, waarbij het hof oordeelde dat de noodgedwongen samenwoning, rekening, foto's... kaderen binnen een strategie van betrokkenen;
- Het gebrek aan medewerking door mevr. G.;
- Het feit dat nog geen nieuwe verklaring werd geregistreerd, hoewel aanvankelijk werd aangekondigd dat dergelijke procedure zou worden opgestart;

- Het navolgend PV dd. 19.07.2018.

Een en ander toont afdoende aan dat er geen sprake is van een heksenjacht door één ambtenaar – quod certe non.

Verzoekende partij stelt dat mevr. G. wel medewerking zou hebben getoond. Dat zij een aantal keer de deur heeft geopend, toen door politieagenten werd aangebeld, betekent nog niet ipso facto dat zij bij een ander onderzoek medewerking heeft getoond. In het PV dd. 19.07.2018 wordt expliciet vermeld dat zij in het kader van het strafrechtelijk onderzoek naar de familie D. niet op uitnodigingen reageerde.

Waar verzoekende partij tenslotte voorhoudt dat geen rekening mocht worden gehouden met verklaringen van personen die een schijnrelatie aangingen, merkt verweerder vooreerst op dat verzoekende partij niet bepaald de meest aangewezen persoon is om dergelijke kritiek te uiten: het hof van beroep te Gent heeft (definitief) vastgesteld dat verzoekende partij trachtte de autoriteiten te misleiden met een schijnrelatie.

Ook is het niet zo dat, omdat een persoon op één vlak ongeloofwaardig is, de verklaringen van die persoon elke waarde verliezen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel onder meer dat zij formeel betwist dat zij onder valse voorwendselen een verblijfsrecht bekwaam. De verwerende partij voerde een socio-economisch onderzoek na het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 4 december 2016. Dit socio-economisch onderzoek resulteerde volgens de verzoekende partij in de conclusie dat er géén noodzaak was aan intrekking van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij leefde nog steeds samen met haar partner, zij voerden een gemeenschappelijk huishouden, en zij was vast tewerkgesteld. Per brief lichtte de raadsman van de verzoekende partij aan de verwerende partij op 6 juli 2017 uitvoerig haar socio-economische situatie toe. Verder werd op vraag van de verwerende partij een onaangekondigde controle door de lokale politie gevraagd, wat resulteerde in een zeer duidelijk verslag van inspecteur A. V. van 16 januari 2018 waarin deze bevestigde: “het koppel leeft effectief samen!”. Er werd in navolging van dit socio-economisch onderzoek géén beslissing tot intrekking genomen. Pas nadat inspecteur I. L. van de recherche te Brugge, die zich het dossier van de verzoekende partij blijkbaar persoonlijk aantrekt, in april 2019 een schrijven richt aan de verwerende partij en het Parket dat zij niet kan begrijpen in het licht van het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 8 december 2016 dat de verzoekende partij toch nog steeds verblijfsgerechtigd is, komt het alsnog tot een intrekking. Volkomen ten onrechte wordt volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing voorgehouden als zou een recent onderzoek nog eens opgeleverd hebben dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden. Dergelijk “recent onderzoek” naar de verzoekende partij en haar partner is er volgens de verzoekende partij evenwel helemaal niet geweest. Het enige en meest recente individuele onderzoek naar de verzoekende partij en haar partner zelf, betreft de onaangekondigde woonstcontrole van 16 januari 2018 waarbij de conclusie van de wijkagente zeer duidelijk is: “Het koppel leeft effectief samen!”. Dit verslag komt met andere woorden neer op de bevestiging van wat reeds in de correspondentie van de raadsman van de verzoekende partij en haar partner aan de verwerende partij per email en faxzending werd overgemaakt op 6 juli 2017, namelijk dat de verzoekende partij en haar Belgische partner S. G. wel degelijk een duurzaam stabiel koppel zijn, en dit in weerwil van het standpunt van het Hof van Beroep van Gent in december 2016 (daarin oordelend inzake een aanvraag wettelijke samenwoning van maart 2014). Hierbij dient volgens de verzoekende partij benadrukt dat de beoordeling van het Hof van Beroep van Gent aldus een momentopname blijft, terwijl de feitelijke toedracht op heden – waarbij de verzoekende partij en haar partner S. G. reeds 7 jaar lang een koppel zijn, deze momentopname en beoordeling door het Hof de facto ontkracht. Bovendien merkt de verzoekende partij op dat dit negatief arrest van het Hof van Beroep Gent van 8 december 2016 de verwerende partij afdoende gekend was op het moment van haar schrijven aan de Burgemeester te

Brugge en aan de verzoekende partij zelf wanneer zij in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet een socio-economisch onderzoek uitvoerde “in het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter, §1 alinea 4 van de wet van 15. 12. 1980”. De verzoekende partij acht dan ook het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel geschonden. De verwerende partij schendt volgens de verzoekende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wanneer zij vervolgens na 2,5 jaar stilzwijgen (met dus volgens de verzoekende partij - impliciete - beslissing tot behoud van verblijfsrecht van de verzoekende partij) na dit socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet plotsklaps vanuit het niets de intrekking van het verblijfsrecht beveelt in toepassing van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Het enige negatief weerhouden element van recentere datum (navolgend aan het socio-economisch onderzoek van 2017-2018 dat aldus gunstig werd beoordeeld) betreft een schrijven van het Parket van Brugge van 24 juni 2019 waarbij wordt geopperd dat er actueel nog steeds “aanwijzingen van schijnrelatie” zouden zijn. Dit blijkt aldus het enige weerhouden negatieve element dat deze plotse – volgens de verzoekende partij onrechtmatige – ommezwaai, 2,5 jaar na het socio-economisch onderzoek onderbouwt. Evenwel mag volgens de verzoekende partij blijken dat dit “nieuwe negatieve element” volkomen kaduuk is en de bestreden beslissing hoegenaamd niet ernstig kan ondersteunen. Nazicht van het administratief dossier toont volgens de verzoekende partij vooreerst aan dat het parket hiertoe géén individueel en actueel onderzoek naar de verzoekende partij en haar partner heeft gevoerd, maar dat louter één enkele bladzijde uit een samenvattend proces-verbaal inzake onderzoek naar de zus van de verzoekende partij werd gevoegd, waarbij deze inspecteur L. de familie D. onder vuur neemt. In deze passage stelt deze verbaliserende agente (die op 2 april 2019 ook reeds een schrijven richtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken) het volgende: “niettegenstaande slaagde D. O. op onverklaarbare reden er in om een F kaart te bekomen op basis van gezinshereniging met een Belg echtgenoot/partner. (...) Of de relatie tussen D. O. en zijn Belgische vriendin G. S. werkelijk bestaat is de vraag. G. verleent geen medewerking, negeert de uitnodigingen en weigert enige uitleg. Volgens verklaring van D. N. heeft ze G. S. het laatste jaar geen enkele keer gezien. M. M. heeft G. S. zelfs nooit ontmoet. D.O. komt regelmatig, minstens één keer per maand, op bezoek bij M. Het komt op zijn minst verdacht voor dat D.O. altijd alleen op bezoek komt.” Dit citaat uit een PV, dat voor het overige over de relatie tussen D.N. en de heer M.M. gaat, is volgens de verzoekende partij het enige waarop aldus onderhavige bestreden beslissing tot intrekking van verblijfsrecht gebaseerd is. Dit zou volgens haar aldus het “recent onderzoek” moeten uitmaken waarop de verwerende partij zich steunt om te oordelen dat een intrekking van het verblijfsrecht zich alsnog opdringt, hoewel eerder individueel onderzoek aantoonde dat het koppel D. - G. wel degelijk een duurzaam stabiel samenwonend koppel uitmaakt en dit tot 2,5 jaar navolgend aan dit onderzoek van de verwerende partij. De verzoekende partij acht dit niet redelijk of zorgvuldig. Bovendien is de inhoud van dit fragment uit een PV volgens de verzoekende partij niet eens correct, want dit wordt volgens haar tegengesproken door het verslag van wijkagent inspecteur A. V. in het verslag van 16 januari 2018. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij immers niet alleen dat zij en haar Belgische partner wel degelijk als duurzaam stabiel koppel feitelijk samenleven, maar evenzeer dat zij beiden hun volle medewerking verlenen en bij deze onaangekondigde controle hun toestemming geven aan de inspecteur van de politie om het huis te betreden om een controle uit te voeren. De stelling van inspecteur L., die het dossier van de verzoekende partij en haar familie blijkbaar als een soort persoonlijke queeste op zich heeft genomen, is volgens de verzoekende partij dan ook niet objectief, noch correct in haar bewering dat “G. geen medewerking verleent”. De verzoekende partij merkt verder op dat zij, louter doordat haar raadsman ook de raadsman is van haar zus D.N., kon toegang krijgen tot de correcte context, die het Parket dus verzwegen aan de verwerende partij, zodat deze onmogelijk op grond van correcte feiten tot haar beslissing kon komen. Daar komt volgens de verzoekende partij bovendien bij dat de houding van inspecteur L. (en bijgevolg van het Parket Brugge alsook van de verwerende partij) uitermate cynisch is. De verklaringen van het koppel D. N. en M. M. omtrent het gegeven dat zij zelf een liefdevol koppel zijn die een duurzame levensgemeenschap wensen wordt blijkbaar “niet geloofwaardig” geacht en gaf daarom aanleiding tot een negatief advies van politie en parket en bijgevolg weigeringsbeslissing van Stad Brugge (en intussen zelfs een terugleiding van mevrouw D. N. naar haar land van origine door de verwerende partij). Maar blijkbaar menen deze politie en het parket dat de verklaringen van het koppel D. N. en M. M. “wél geloofwaardig” dienen worden geacht in zoverre hieruit een negatief gegeven jegens het koppel D. O. en G. S. zou kunnen worden gedistilleerd. Ofwel gelooft met het koppel D. N. – M. M. niet in de oprechtheid van hun verklaringen en weigert men hen als koppel met intentie tot duurzame levensgemeenschap te aanzien, maar dan kan men zich evenmin baseren op hun verklaring als enige grondslag tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Indien de verwerende partij, net zoals eerder in 2017, andermaal een socio-economisch onderzoek had bevolen, zou de verwerende partij volgens de verzoekende partij hebben vastgesteld dat het koppel D. O. – G. S. nog steeds een duurzame

levensgemeenschap onderhoudt, terwijl zij bovendien ook samen instaan in alle kosten van hun levensonderhoud, via hun gemeenschappelijke rekening waarop hun lonen toekomen en waarmee hun huur en kosten van levensonderhoud worden betaald, terwijl de verzoekende partij voor onbepaalde duur is tewerkgesteld en het koppel ook normale sociale contacten onderhoudt. De conclusie zou dus identiek geweest zijn aan de conclusie van 2,5 jaar eerder inzake het socio-economisch onderzoek.

De bestreden beslissing werd in casu genomen op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In casu besliste de gemachtigde dat de verzoekende partij volgens haar fraude heeft gepleegd. Zij motiveert dat, alhoewel het document betreffende de verklaring van de wettelijke samenwoning op zich niet vervalst is en de rechtbank van eerste aanleg ertoe besliste dat ze moest geregistreerd worden, wel degelijk moet worden vastgesteld dat de wettelijke samenwoning onder valse voorwendsels blijkt te zijn aangegaan door de verzoekende partij. De verzoekende partij bewees volgens de gemachtigde op onrechtmatige wijze het verblijfsrecht, en dat maakt volgens haar fraude uit. Verder motiveert de gemachtigde dat uit het administratief dossier zelfs blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot op heden voorhouden een koppel te zijn, en dit bij herhaalde woningcontroles, terwijl recent onderzoek nog eens heeft opgeleverd dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden. Concreet wil dit dus volgens de gemachtigde zeggen dat de verzoekende partij onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij is volgens haar eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, aangezien de registratie van de wettelijke samenwoning onverenigbaar is met de instructies van het Hof van Beroep moest ongedaan gemaakt worden.

De gemachtigde motiveert dus uitdrukkelijk dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht bewees op onrechtmatige wijze, en dat er daarom sprake is van fraude, reden waarom de verwerende partij toepassing maakt van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de chronologie van de feiten in dit dossier zeer belangrijk zijn. De Raad zet daarom de relevante feiten in chronologische volgorde uiteen:

Op 14 maart 2014 dienen de verzoekende partij en haar partner een aanvraag in van wettelijke samenwoning.

Op 19 mei 2014 geeft de procureur des konings een negatief advies.

Op 5 juni 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand deze aanvraag.

Tegen die weigeringsbeslissing wordt door de verzoekende partij en mevr. G. beroep ingesteld bij de burgerlijke rechter.

Bij vonnis van 4 februari 2015 stelt de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand laattijdig zou zijn. De registratie van de verklaring wettelijke samenwoning wordt bevolen.

Op 18 februari 2015 gaat de ambtenaar van de burgerlijke stand over tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 19 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 16 juni 2015 werd een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld. Dit verslag vermeldt dat de verzoekende partij en haar partner samen aanwezig waren. Verder vermeldt dit verslag dat wat betreft persoonlijke voorwerpen "alles aanwezig" was, en dat het buurtonderzoek "normaal" was.

Op 10 februari 2016 vraagt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge een onderzoek naar de reële verblijfplaats van de verzoekende partij. Op 23 februari 2016 wordt een verslag met betrekking tot het onderzoek naar de hoofdverblijfplaats opgesteld. Dit verslag vermeldt dat de verzoekende partij op het aangegeven adres woont, dat ook zijn partner daar verblijft, en dat er sprake is van een gezin.

In het administratief dossier bevindt zich verder een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 7 juni 2016. Uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij en haar partner beiden aanwezig waren. Dit verslag vermeldt verder dat er persoonlijke voorwerpen van man en vrouw, kledij van beiden, en verzorgingsproducten van beiden aanwezig waren. Het verslag vermeldt verder: *"Het lijkt erop dat het koppel effectief samenwoont"*.

Op 11 oktober 2016 meldt de verwerende partij via een interne nota aan het bureau gezinshereniging dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 8 december 2016 besliste het Hof te Beroep van Gent het vonnis van 4 februari 2015 van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Het Hof van Beroep verklaart het verhaal van de verzoekende partij en haar partner tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, ontvankelijk maar ongegrond. Het Hof zegt voor recht dat deze weigeringsbeslissing een regelmatig en rechtmatig karakter vertoont. Het Hof besliste met andere woorden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand initieel op correcte wijze het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar partner weigerde.

Op 9 februari 2017 laat de vreemdelingendienst van de stad Brugge aan de verwerende partij per e-mail weten dat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij in het rijksregister werd verwijderd na uitspraak door het Hof van Beroep van Gent. Men deelt eveneens mee dat de verzoekende partij ondertussen een F-kaart heeft gebaseerd op de gezinshereniging met de Belgische vriendin. Men vermeldt eveneens dat men dit wellicht moet herzien en vraagt instructies.

Op 21 februari 2017 vraagt de verwerende partij aan de burgemeester van Brugge om een samenwoningverslag te laten opmaken betreffende de verzoekende partij en haar partner.

Dit samenwoningverslag bevindt zich ook in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat op 4 maart 2017 de verzoekende partij en haar partner samen thuis werden aangetroffen. Dit verslag vermeldt verder onder meer dat er persoonlijke goederen van man en vrouw en verzorgingsproducten van beiden aanwezig zijn. Het verslag stelt verder expliciet: *"Het lijkt erop dat het koppel effectief samenwoont"*.

Op 7 juni 2017 stuurt de verwerende partij een brief naar de verzoekende partij met de vraag om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats, en dit in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter, §1, alinea 4 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst in deze brief eveneens naar artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2017 antwoordt de raadsman van de verzoekende partij op de vraag van de verwerende partij van 7 juni 2017 om bewijsstukken over te maken inzake artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Hij zet hierin uitgebreid de redenen uiteen waarom er volgens hem geen afdoende reden voorhanden is om de F-kaart van de verzoekende partij in te trekken overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Hij voegt eveneens een hele reeks stavingsstukken. Het betreft: een huurovereenkomst, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van de verzoekende partij, loonbrieven van de verzoekende partij van juli 2016 t.e.m. mei 2017, rekeninguittreksels van de gemeenschappelijke rekening, een attest van het OCMW, een schrijven van de politie als bewijs van feitelijke samenwoning, en diverse foto's. Uit de e-mail van de raadsman van de verzoekende partij van

6 juli 2017 blijkt dat hij dit schrijven samen met de overtuigingsstukken aan de verwerende partij overgemaakt heeft.

Op 17 januari 2018 verstuurd de vreemdelingendienst van de stad Brugge een samenwoonstverslag van 16 januari 2018 naar de verwerende partij. Dit verslag vermeldt dat er op 16 januari 2018 een positieve woonstcontrole plaatsvond. De verzoekende partij en haar partner waren beiden aanwezig. Verder vermeldt het verslag dat er persoonlijk gerief van zowel man als vrouw en kleding en verzorgingsproducten voor beiden aanwezig zijn. Het verslag vermeldt eveneens het volgende: *"Het koppel leeft effectief samen!"*.

Op 2 april 2019 verzendt de Eerste Inspecteur van politie, mevrouw L. I., een e-mail naar een medewerkster van de verwerende partij. De inhoud van deze e-mail luidt als volgt:

"Geachte,

Meneer D. O. (...) is in het bezit van een F-kaart, uitgereikt te Brugge op 22/06/2017. Graag hadden wij geweten op welke basis dit verblijfsdocument werd uitgereikt aan betrokkene?

Een onderzoek schijnwettelijke samenwoning werd gevoerd door onze diensten in mei 2014 en bracht talrijke elementen van schijnwettelijke samenwoning aan het licht.

De voltrekking van wettelijke samenwoning werd dan ook geweigerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke stand. Alvast bedankt voor uw antwoord."

Een medewerkster van de verwerende partij antwoordt op 11 april 2019 als volgt:

"Geachte

Betrokkene diende op 18.02.2015 een bijlage 19ter in. Op die dag werd eveneens de verklaring wettelijke samenwoning voltrokken. Het dossier werd door onze diensten geweigerd op 12.08.2015, hetgeen betekend werd op 18.08.2015. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. De RVV vernietigde de beslissing van DVZ op 05.02.2016. Betrokkene verkreeg een nieuwe Al. Door de DVZ werd er geen nieuwe weigeringsbeslissing genomen, waardoor betrokkene in het bezit gesteld werd van een F kaart.

Op 23.02.2017 startte DVZ een socio economisch onderzoek in het dossier. Dit onderzoek is nog steeds lopende."

Op 12 april 2019 antwoordt mevrouw L. I. als volgt:

"D. O. en G. S. dienden op 14/03/2014 de aanvraag tot wettelijke samenwoning in bij de gemeente Brugge.

Meneer D. verbleef op dit ogenblik reeds geruime tijd illegaal in het land.

De advies van het Parket, na onderzoek door onze diensten, was negatief.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde bijgevolg de registratie van de wettelijke samenwoning.

D. en G. tekenden beroep aan bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

In het vonnis van 04/02/2015 oordeelde de rechter dat de weigeringsbeslissing van de Procureur des Konings van 05/06/2014 laattijdig was. Om die reden werd het beroep van eisers ontvankelijk en gegrond verklaard.

De ambtenaar van de burgerlijke stand tekende hoger beroep aan bij het Hof van Beroep.

De rechter van het Hof van Beroep oordeelde in zijn arrest van 08/12/2016 dat de weigeringsbeslissing weldegelijk tijdelijk was en dat "het bij dagvaarding van 03/07/2014 geïnitieerde verhaal van D. en G. tegen deze weigeringsbeslissing faalt".

Het Hof van Beroep verklaarde het hoger beroep van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge ontvankelijk en gegrond en hervormde het beroepen vonnis van 04/02/2015 als volgt: verklaarde het verhaal van D. en G. tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, ontvankelijk doch ongegrond, zegt zodoende voor recht dat deze weigeringsbeslissing een regelmatig en rechtmatig karakter vertoont.

De wettelijke samenwoning tussen betrokkenen werd nooit geregistreerd.

Er is dus geen sprake van voltrekking van de verklaring wettelijke samenwoning op 18/02/2015, zoals u het aanhaalt.

Bijgevolg heeft D. O., naar onze bescheiden mening, geen recht op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU (bijlage 19ter)."

Op 24 juni 2019 verzendt de Substituut Procureur des Konings, mijnheer M. M., een e-mail naar een medewerkster van de verwerende partij om een PV onder de aandacht te brengen dat handelt over de broer van de verzoekende partij en diens partner. De heer M. stelt dat de verzoekende partij verblijfsrecht verkregen heeft ingevolge gezinshereniging met haar Belgische partner, ook al werd de wettelijke samenwoning met G. S. niet geregistreerd, ingevolge het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 8 december 2016, waarin werd bepaald dat de aanvankelijke weigeringsbeslissing van ABS Brugge terecht was. De heer M. vraagt of men hem kan laten weten op welke basis betrokkene verblijfsrecht heeft gekregen. Hij vraagt verder of er initiatief kan worden genomen om dat verblijfsrecht in te trekken, gelet op de beslissing van het Hof van Beroep en de aanwijzingen van schijnrelatie die blijken het voormeld PV nog steeds aanwezig zijn.

Het voormeld PV dateert van 19 juli 2018, en werd opgesteld in het kader van een onderzoek aangaande de broer van de verzoekende partij en diens partner. Dit PV vermeldt het volgende over de verzoekende partij en haar partner:

“Of de relatie tussen D. O. en zijn Belgische vriendin G. S. werkelijk bestaat is de vraag. G. verleent geen medewerking, negeert de uitnodigingen en weigert enig uitleg. Volgens verklaring van D. N. heeft ze G. S. het laatste jaar geen enkele keer gezien. M. M. heeft G. S. zelfs nooit ontmoet. D. O. komt regelmatig, minstens één keer per maand, op bezoek bij M. Het komt op zijn minst vedacht over dat D. O. altijd alleen op bezoek komt.”

Uit voorgaande feiten blijkt dat de verwerende partij op 7 juni 2017 een brief stuurt naar de verzoekende partij met de vraag om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats, en dit in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht.

Op 9 februari 2017 al liet de vreemdelingendienst van de stad Brugge aan de verwerende partij per e-mail weten dat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij in het rijksregister werd verwijderd na uitspraak door het Hof van Beroep van Gent. Men deelt eveneens mee dat de verzoekende partij ondertussen een F-kaart heeft verkregen gebaseerd op de gezinshereniging met de Belgische vriendin. Men vermeldt eveneens dat men dit wellicht moet herzien en vraagt instructies. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij op het moment van haar vraag van 7 juni 2017 aan de verzoekende partij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, reeds op de hoogte was van het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 8 december 2016. Zij was bovendien eveneens op de hoogte van de twijfels die de vreemdelingendienst van de stad Brugge toen al had over het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Op 6 juli 2017 antwoordt de raadsman van de verzoekende partij bovendien op de vraag van de verwerende partij van 7 juni 2017 om bewijsstukken over te maken en zet hij uitgebreid de redenen uiteen waarom er volgens hem geen afdoende reden voorhanden is om de F-kaart van de verzoekende partij in te trekken. Hij voegt eveneens een hele reeks stavingsstukken, zoals hierboven vermeld. Op 17 januari 2018 verstuurd de vreemdelingendienst van de stad Brugge het positief samenwoningverslag van 16 januari 2018 naar de verwerende partij.

Pas op 2 april 2019, maar liefst een jaar en drie maanden na het laatste positieve samenwoningverslag, en bijna twee jaar na de vraag van de verwerende partij aan de verzoekende partij van 7 juni 2017, verzendt de Eerste Inspecteur van politie, mevrouw L. I., een e-mail naar een medewerkster van de verwerende partij waarbij zij het volgende stelt:

“Geachte,

Meneer D. O. (...) is in het bezit van een F-kaart, uitgereikt te Brugge op 22/06/2017. Graag hadden wij geweten op welke basis dit verblijfsdocument werd uitgereikt aan betrokkene?

Een onderzoek schijnwettelijke samenwoning werd gevoerd door onze diensten in mei 2014 en bracht talrijke elementen van schijnwettelijke samenwoning aan het licht.

De voltrekking van wettelijke samenwoning werd dan ook geweigerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke stand. Alvast bedankt voor uw antwoord.”

Een medewerkster van de verwerende partij antwoordt op 11 april 2019 als volgt:

“Geachte

Betrokkene diende op 18.02.2015 een bijlage 19er in. Op die dag werd eveneens de verklaring wettelijke samenwoning voltrokken. Het dossier werd door onze diensten geweigerd op 12.08.2015, hetgeen betekend werd op 18.08.2015. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. De RVV vernietigde de beslissing van DVZ op 05.02.2016. Betrokkene verkreeg een nieuwe Al. Door de DVZ werd er geen nieuwe weigeringsbeslissing genomen, waardoor betrokkene in het bezit gesteld werd van een F kaart.

Op 23.02.2017 startte DVZ een socio economisch onderzoek in het dossier. Dit onderzoek is nog steeds lopende."

De politie-inspecteur vraagt dus aan de verwerende partij op welke basis de F-kaart aan de verzoekende partij werd uitgereikt, en insinueert minstens dat dit volgens haar op grond van de haar bekende feiten niet zo hoort te zijn. De medewerkster van de verwerende partij antwoordt dat het socio-economisch onderzoek begonnen is op 23 februari 2017, en nog steeds loopt. Zij stelt dus met andere woorden dat het socio-economisch onderzoek op dat moment al twee jaar en twee maanden duurt.

In haar e-mail van 12 april 2019 antwoordt mevrouw L. I. onomwonden dat *"D. O., naar onze bescheiden mening, geen recht (heeft) op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU (bijlage 19ter)".* Zij geeft de redenen weer die haar mening volgens haar moeten ondersteunen.

Op 24 juni 2019 verzendt de Substituut Procureur des Konings, mijnheer M. M., een e-mail naar een medewerkster van de verwerende partij waarin hij vraagt of men hem kan laten weten op welke basis betrokkene verblijfsrecht heeft gekregen. Hij vraagt verder of er initiatief kan worden genomen om dat verblijfsrecht in te trekken, gelet op de beslissing van het Hof van Beroep en de aanwijzingen van schijnrelatie die blijkens het PV, dat betrekking heeft op de zus van de verzoekende partij en haar partner, nog steeds aanwezig zijn. Wat dit PV betreft volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verklaringen van de zus van de verzoekende partij en haar partner enerzijds ongeloofwaardig worden bevonden door de politie, maar dit PV wel wordt aangewend om te twifelen aan de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner. Dit is niet kennelijk redelijk. Bovendien valt uit de bewoordingen van dit PV niet op kennelijk redelijke wijze af te leiden dat de verzoekende partij en haar partner geen duurzame relatie zouden hebben. Dit PV concludeert over de verzoekende partij en haar partner immers enkel dat *"Het op zijn minst verdacht over(komt) dat D. O. altijd alleen op bezoek komt"*. Hieruit afleiden dat de verzoekende partij en haar partner geen duurzame relatie zouden hebben is niet kennelijk redelijk.

Bovendien is uit bovenstaande bespreking reeds gebleken dat de verwerende partij op het moment van het socio-economisch onderzoek, dat volgens een medewerkster van de verwerende partij op 23 februari 2017 werd gestart, op de hoogte was van het arrest van het Hof van Beroep van 8 december 2016. Bovendien stuurde de raadsman van de verzoekende partij de verwerende partij een uitgebreid antwoord met een hele reeks stavingsstukken in antwoord op de brief van de verwerende partij van 7 juni 2017. Na 7 juni 2017 was verder elke samenwoningcontrole van de verzoekende partij met haar partner niet alleen positief, de politie vermeldt zelfs expliciet dat de twee een koppel vormen en effectief samenwonen. De verwerende partij ondernam nadien niets meer, tot de datum van de bestreden beslissing, namelijk 5 juli 2019.

Het Hof van Beroep van Gent besliste op 8 december 2016 dat de ambtenaar van de burgerlijke stand initieel op correcte wijze het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar partner weigerde, dat de wettelijke samenwoning enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, en dat de beoogde wettelijke samenwoning manifest is afgewend van zijn normale finaliteit. De verwerende partij, hoewel op de hoogte van dit arrest van het Hof van Beroep, vond dit arrest bij haar vraag aan de verzoekende partij van 7 juni 2017 in het kader van het socio-economisch onderzoek blijkbaar niet voldoende om toepassing te maken van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Ook na het antwoord van de raadsman van de verzoekende partij in het kader van dit socio-economisch onderzoek was de verwerende partij tot het moment van de bestreden beslissing, namelijk ongeveer twee jaar en vier maanden na het instellen van het socio-economisch onderzoek (23 februari 2017 volgens een medewerkster van de verwerende partij) en ongeveer twee jaar en half na het arrest van het Hof van Beroep, van oordeel dat zij het verblijfsrecht van de verzoekende partij niet moest intrekken op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. In tussentijd vonden meerdere positieve woonstcontroles plaats. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner ondertussen een gezinsleven zijn blijven onderhouden. Dit blijkt onder meer uit de vermeldingen van de politie op de positieve samenwoningstverslagen die gebeurd zijn. Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich

enkel te baseren op een zogezegd 'recent onderzoek' waaruit zou blijken dat betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden. Dit 'recent onderzoek' betreft een korte passage in een P.V. dat betrekking heeft op de zus van de verzoekende partij en diens partner, waaruit de betrokken politie-inspecteur enkel afleidt dat *"het op zijn minst verdacht over (komt) dat d. O. altijd alleen op bezoek komt"*. Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel op grond van deze bedenking van een politie-inspecteur te oordelen dat daaruit zou blijken dat *"betrokkenen echt geen gemeenschappelijk leven leiden"*. De verzoekende partij en haar partner werden hierover overigens zelf nooit geïnterpelleerd. Er is dan ook in feite geen sprake van een afdoende onderzoek.

De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen geen enkele concrete repliek op de argumenten van de verzoekende partij die betrekking hebben op het lange wachten om de bestreden beslissing te nemen, noch op het feit dat volgens de verzoekende partij het 'recente onderzoek' kaduuk zou zijn. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat de verzoekende partij geen verwachtingen kon putten uit de door haar aangehaalde correspondentie, nu daaruit enkel blijkt dat een onderzoek lopende is, maar niet dat dit onderzoek werd beëindigd, noch dat een beslissing in deze of gene zin kon worden verwacht.

Uit het gedrag van de verwerende partij, en meer bepaald het instellen van een socio-economisch onderzoek op 23 februari 2017, op het moment dat zij al op de hoogte was van het arrest van het Hof van Beroep van 8 december 2016, en het lange wachten van ongeveer twee en een half jaar vooraleer de bestreden beslissing te nemen, die dan nog grotendeels gegrond is op het voornoemde arrest van het Hof van Beroep van Gent van 8 december 2016 en verder op een niet-afdoende 'recent onderzoek', en dit terwijl in tussentijd de advocaat van de verzoekende partij een uitgebreid antwoord en een hele reeks stavingsstukken overmaakte in het kader van het socio-economisch onderzoek en er verder verschillende positieve woonstcontroles plaatsvonden, blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel. Het feit dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij geen verwachtingen kon putten uit haar aangehaalde correspondentie nu daaruit enkel zou blijken dat een onderzoek lopende is maar niet dat dit werd beëindigd, doet hieraan niets af. Zeker aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner tot op vandaag volhouden een gezin te vormen en blijkt dat zij effectief nog steeds samenwonen, en de verwerende partij geen afdoende zorgvuldig onderzoek voerde naar de actuele situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt om die redenen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 5 juli 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU